

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ (Μαρκ. 1, 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, στις 31/12/1995)

1. Όταν η έρημος γίνεται εύφορη γη

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε αρχίζει με τα λόγια: «Αρχή του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού». Και αμέσως μετά συνεχίζει: «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε τας οδούς του Κυρίου». Παράξενο πράγμα. Αρχή του Ευαγγελίου, είναι μια «φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Και σήμερα και πάντοτε έτσι συμβαίνει. Η αρχή του Ευαγγελίου είναι φωνή στην «έρημο». Εκεί αρχίζει η πάλη με το κακό. Ξεκίνησε κάποια στιγμή στον Παράδεισο και τον μετέβαλε σε έρημο. Και έπαυσε να υπάρχει επίγειος Παράδεισος. Ο κόσμος ολόκληρος, σιγά-σιγά μετεβλήθη σε έρημο, όπως μετεβλήθη η άλλοτε πανεύφορος περιοχή που σήμερα λέγεται Σαχάρα.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς; Τα εγκλήματα, την διαφθορά, την ανηθικότητα; Το μίσος κατά του καλού, στο οποίο καταντά ο άνθρωπος όταν ξεφύγει από το θέλημα του Θεού;

Ναι! Το κακό όταν προχωρήσει, καταντάει σε μίσος κατά του καλού. Σε σατανισμό. Σε θεοποίηση του κακού.

Αλλά δεν φτάνει ο άνθρωπος μ' ένα πήδημα στο δαιμονικό αυτό φρόνημα. Πρώτα φεύγει από το θέλημα του Θεού και αγαπάει τον κόσμο και τα εν τω κόσμω. Αγαπάει όχι την ψυχή του, όχι τον Θεό, ούτε την Βασιλεία των ουρανών, αλλά τον εαυτό του σαν σαρκικό ον και τα εν τω κόσμω. Γι' αυτό αδελφοί μου όταν βλέπει κανείς τον άνθρωπο να ξεφεύγει από το πνεύμα και να γίνεται σάρκα, πρέπει να βλέπει την έρημο να προχωράει και να διαλύει τα πάντα.

Γι' αυτό λέει το Ευαγγέλιο: «φωνή βοώντος εν τη ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου». Εκτιμείστε την οδό του Κυρίου, αγαπήστε την, προσπαθείστε να την φτειάξετε μέσα σας. Στην καρδιά σας πρώτα και μετά στα έργα. Στην αντίληψη και στην κατανόησή σας πρώτα, και μετά στα έργα. Γιατί πάντοτε εκείνο που έχει η καρδιά βγαίνει και στα έξω.

Ένας από τους μεγάλους διδασκάλους της Εκκλησίας λέγει:

«Θέλεις να γνωρίσεις έναν άνθρωπο; Να καταλάβεις τι είναι; Κοίταξέ τον πώς συμπεριφέρεται και πώς μιλάει. Γιατί όλα, και χειρονομίες και μορφασμοί και τρόπος συμπεριφοράς και λόγια, εκφράζουν το εσωτερικό περιεχόμενο της καρδιάς. Βγαίνουν από την καρδιά». Ω! αδελφοί μου. Αν θελήσουμε να ρίξουμε μια ματιά στον κόσμο, τι πίκρα θα γεμίσουμε, γιατί αισθανόμαστε ότι και σήμερα βρισκόμαστε σε μια έρημο.

Αλλά στην έρημο αυτή, δεν είμαστε μόνοι. Αυτό είναι το μεγάλο, το σπουδαίο μήνυμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της ενανθρωπήσεώς του, την οποία εορτάζουμε. Κάποιος βρίσκεται κοντά μας. Ξέρετε; Χειρότερη μορφή ερήμου στον κόσμο δεν ήταν δυνατό να φαντασθεί ο άνθρωπος από την στιγμή που ο Υιός του Θεού ήταν καρφωμένος πάνω στο Σταυρό και γύρω του, δεξιά και αριστερά του, ήταν δύο ληστές και μπροστά του αναρίθμητα πλήθη Ιουδαίων που τον ενέπαιζαν και τον κορόιδευαν.

Αυτή είναι η εικόνα του κόσμου.

Γιατί στο κέντρο του κόσμου είναι υψωμένος ο Σταυρός του Χριστού και επάνω του είναι ο λυτρωτής. Και ξέρουμε ότι από τους δύο ληστές ο ένας σώθηκε. Και ένας στρατιώτης ειδωλολάτρης, ομολόγησε πρώτος τον Χριστό Θεό και Βασιλέα του κόσμου.

Από τότε άρχισε η έρημος να ξαναγίνεται εύφορος γη. Γεμάτη από καρπούς πνευματικούς. Τις πιο πολλές φορές μυστικούς και άγνωστους. Γιατί τελεσιουργείται το μυστήριο της υπακοής στο θέλημα του Θεού αφώνως και αθορύβως, χωρίς κραυγές και χωρίς επίδειξη και χωρίς ντόρο. Μέσα στην καρδιά του ανθρώπου εν σιγή και εν ησυχία. Όπως με σιγή και ησυχία κατήλθε από τον ουρανό ο σωτήρ του κόσμου Ιησούς Χριστός και εσαρκώθη εις την κοιλία της Αγίας Θεοτόκου· και εν σιγή, χωρίς να τον καταλάβουν οι μεγάλοι και ισχυροί και σοφοί του κόσμου, εγεννήθη σε μια άκρη στο σπήλαιο της Βηθλεέμ για να το μεταβάλλει σε ουρανό και σε θρόνο.

2. Χωρίς καλλιέργεια δεν παίρνουμε καρπό

Όμως για να ξαναγίνει ο άνθρωπος από έρημος, Παράδεισος και για να ξαναγίνει «εικόνα του Θεού και ομοίωση του» χρειάζεται κάποιος κόπος. Χρειάζεται φροντίδα.

Μια φορά, είχε πάει ένας ιερέας σε μια φυλακή και κουβέντιαζε με ένα φυλακισμένο κατάδικο. Αυτός πάνω στη συζήτηση, άνοιξε το στόμα του και έβρισε την μητέρα του.

-Εκείνη φταίει.

Πάγωσε ο παπάς. Την ήξερε την μητέρα του φυλακισμένου. Και του είπε:

-Τι λες παιδάκι μου; Την μητέρα σου βρίζεις; Αυτή είναι άγια γυναίκα.

Απάντησε ο κατάδικος:

-Ποιά άγια γυναίκα; Που με άφησε και κατάντησα εδώ.

-Μα αυτή η γεμάτη αγάπη γυναίκα;

-Ναι, του λέει. Αυτή. Γιατί το μόνο που ήξερε να μου λέει ήταν: «Παιδάκι μου, έφαγες καλά; Θέλεις τίποτε; Κοιμήθηκες καλά; Σ' αρέσει κάτι άλλο; Θέλεις να βγεις έξω; Χρειάζεσαι χρήματα;» Δεν μου είπε ποτέ λέξη για την πορεία την πνευματική. Όσο ήμουν κοντά της και με είχε υπό την σκέπη της, μπορεί να ήμουν καλός μα δεν μπορούσα να το χωνέψω ότι θα με κρατάει μόνιμα από το χέρι. Και όταν δόθηκε η ευκαιρία ξεπόρτησα. Και καθώς ήμουν άοπλος, γιατί ποτέ δεν μου έδωσε διδάγματα πιάστηκα στην παγίδα της αμαρτίας και κατάντησα εδώ. Πες μου παπούλη, ποιός φταίει;

Έτσι είναι. Είχε δίκιο ο κατάδικος. Γι' αυτό λέει ένας άγιος: «Η μεγαλύτερη ευτυχία, η μεγαλύτερη τύχη, η μεγαλύτερη ευκαιρία για έναν άνθρωπο είναι να συναντήσει στη ζωή του, έστω και μια φορά άνθρωπο του Θεού που θα του διδάξει την οδόν του Θεού και θα τον κάνει να καταλάβει τι σημαίνει ζωή εν Χριστώ. Ζωή κοντά στον Χριστό, ζωή με την ελπίδα της αιώνιας ζωής»

Τι λέγει ο απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο: «Τέκνον Τιμόθεε, νήφε». Δηλαδή, παιδί μου Τιμόθεε, έχε τα μάτια της ψυχής σου ανοικτά. Κακοπάθησον. Αγάπα την κακοπάθεια. Μην αγαπάς την διασκέδαση και την χαρά του κόσμου. Γιατί θα σε απατήσουν. «Έργον ποιήσον ευαγγελιστού». Και όταν βρίσκεις την ευκαιρία, μίλαγε και στους άλλους για το Θεό. Το βλέπεις! «Εγώ ήδη σπένδομαι». Μετά από λίγο θα με σφάξουν. Η ζωή μου θα τελειώσει, όπως δεν το θέλει κανείς. Αλλά αυτό δεν εξαρτάται από εμένα. Λοιπόν πήγε τζάμπα η ζωή μου; Κατεστράφη η ζωή μου; Όχι! Γιατί «απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος». Θα πεθάνω και θα πάρω τον στέφανο της δόξης «ον αποδώσει μοι Κύριος, εν εκείνη τη ημέρα» της δευτέρας Παρουσίας του, ο δίκαιος κριτής.

Και συνεχίζει ο απόστολος Παύλος: «Ου μόνον δε εμοί», όχι μόνο σε μένα. Δεν είμαι μόνο εγώ προνομιούχος, «αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού». Αλλά και σε όλους εκείνους που αγάπησαν την παρουσία του επάνω στη γη. Που εθεώρησαν την «επιφάνειά του», την ενσάρκωσή του, την ενανθρώπησή του, την θυσία του επάνω στο Σταυρό σαν το μεγαλύτερο αγαθό, σαν την μεγαλύτερη ευεργεσία για όλο τον κόσμο και για τον ίδιο τον εαυτό τους. Σε εκείνους που τον Χριστό τον έβαλαν μέσα στην καρδιά τους.

Που τον κατάλαβαν, τον πίστευσαν και τον αγάπησαν.

Και εμείς σήμερα, μέσα στην ιερά κατάνυξη της Θείας Λειτουργίας, ας κατανοήσουμε περισσότερο την ανάγκη να νήφουμε, να κακοπαθούμε, να αγωνιζόμαστε εναντίον της αμαρτίας και να κηρύττουμε το Ευαγγέλιο του Χριστού. Πρώτα στον εαυτό μας, διαβάζοντάς το. Και μετά στους άλλους κηρύττοντάς το με ζήλο και θέρμη. Για να μη ζητήσει λόγο ο Θεός. Και να μη μας κατηγορήσουν τα παιδιά μας και οι δικοί μας ότι δεν τους δείξαμε, όπως έδειχνε ο Πρόδρομος και όλοι οι απόστολοι, την οδό του Χριστού.

Είθε να μας φωτίζει ο Κύριος προς αυτή την κατεύθυνση. Αμήν.-